

עפ"א 40436/06/14 - שלמה עמיר נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"א 40436-06-14

ניתן ביום 5.5.2015

המערער

שלמה עמיר

המשיבה

-
מדינת ישראל

לפני: השופטת רונית רוזנפלד, השופטת לאה גליקסמן, השופט אילן איטח

המערער בעצמו
בשם המשיבה - עו"ד שרון פיליפסון

פסק דין

1. לפנינו ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב (השופטת אופירה דגן-טוכמכר; המ"ש 31982-06-11) בה נדחתה בקשת המערער להארכת המועד להגשת בקשה להישפט בקשר להודעת קנס מיום 19.10.2004, בגין העסקת עובד זר ללא היתר ביום 17.12.2002. הודעה זו נשלחה אל המערער בדואר רשום ביום 8.11.04, והוחזרה למשיבה בציון "לא נדרש".
2. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים ועיינו בכלל חומר התיק, הגענו לכלל החלטה כי דין הערעור להידחות, וראויה ההחלטה להתאשר מטעמיה.
3. יצוין כי זו פעם שנייה שבית הדין האזורי נזקק לבקשת המערער להארכת המועד להגשת בקשה להישפט בגין אותה הודעת קנס. בקשתו הראשונה נדחתה בהחלטה מפי הנשיא מיכאל שפיצר עוד ביום 13.9.2011. המערער לא הגיש ערעור על ההחלטה, וזו הפכה לחלוטה. בהקשר זה נציין כי בקשתו הראשונה של המערער לבית הדין האזורי הוגשה לאחר שהגיש ארבע בקשות לביטול הקנס. בקשות אלה שהוגשו לתובע המוסמך בזו אחר זו בשלהי שנת 2009 ועד מחצית 2010, נדחו פעם אחר פעם, ולאחרונה ביום 9.8.2010. רק ביום 21.6.2011, ובאיחור ניכר, הגיש המערער את בקשתו הראשונה להארכת המועד להישפט שנדחתה כאמור.
4. על אף שבקשתו נדחתה, והחלטת בית הדין הפכה חלוטה, בית הדין האזורי שב ונזקק לבקשה להארכת

המועד להישפט שהוגשה ביום 13.10.13. בעיקרו של דבר, ביקש המערער לעיין בחומר החקירה שהיה בידי המשיבה בקשר לעבירה מושא הקנס. לפני משורת הדין אפשר בית הדין למערער לעיין בחומר החקירה. לאחר העיון טען המערער לגניבת זהותו ולזיוף חתימתו על גבי מסמך "הודעת המעסיק". לטענתו הוא מעולם לא נחקר ולא חתם על המסמך שעליו, בין השאר, נסמכת הודעת הקנס. כמו כן טען המערער כי הוא מעולם לא נמצא במקום בו נמצא העובד הזר.

5. בית הדין קיים בירור בטענות המערער לגופן, ובין היתר אפשר לו להמציא חוות דעת גרפולוגית להוכחת טענתו בדבר זיוף חתימתו על גבי "הודעת המעסיק". על אף ארכות שניתנו, לא הוגשה חוות דעת גרפולוגית, באשר לטענת המערער, הגרפולוגית שעמה היה בקשר הודיעה לו, שאין לה אפשרות להוכיח שכתב היד של החתימה על "הודעת המעסיק" אינו שלו.

6. בהעדר כל אסמכתא לטענות המערער, קבע בית הדין כי לא הונח לפניו טעם המצדיק קבלת הבקשה להארכת המועד.

7. נציין כי המערער ביקש להסתמך גם על מצבו הרפואי, שלדבריו לא אפשר לו לעבוד בחודש דצמבר 2002, שהוא המועד הרלוונטי להודעת הקנס. זאת לאור ניתוח מעקפים שעבר בחודש אוקטובר 2002. בקשר לכך נציין, כי אין במסמכים הרפואיים שהגיש המערער כדי לסתור את יתר הראיות שבתיק, ועל כל פנים אין בהם כדי להצדיק את האיחור הניכר בהגשת הבקשה להישפט.

8. על כל האמור נוסף, כי במסגרת הערעור שב המערער וטען גם לפנינו כי עוד במקרים רבים היה מי שהתחזה לו, והנושא אף עלה בהליכים משפטיים. אלא שהמערער לא הציג כל ראיה לביסוס טענתו בדבר ההתחזות הנטענת.

9. אשר על כן, צדק בית הדין האזורי בקביעתו כי המערער לא הצביע על כל טעם שיצדיק את הארכת המועד להגשת בקשה להישפט, ומשכך, דין הערעור להידחות.

10. סוף דבר

הערעור נדחה.

ניתן ביום טו' באייר תשע"ה, 5 במאי 2015, בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

אילן איטח,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת

רונית רוזנפלד,
שופטת, אב"ד